

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 294/2014
17.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца Д.Л.1, Д.Л.2 и И.Л., сви из Г.М., које заступа заједнички пуномоћник З.А., адвокат из Б., против туженог С. ДОО Г.М., кога заступа пуномоћник М.Н., адвокат из Г.М., ради престанка привредног друштва, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9533/13 од 03.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9533/13 од 03.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Чачку П. бр. 35/2012 од 26.06.2013. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца да се разреши Управни одбор туженог, који је уписан у Регистру АПР у саставу: М.Ђ., Б.П., Р.Д., З.Ђ. и М.К. и да се уведе принудна управа код туженог до именовања новог директора коју принудну управу би суд именовао у року од 15 дана од правноснажности пресуде. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев да суд наложи престанак туженог и одреди покретање поступка ликвидације туженог који би отпочео ликвидациони управник кога би суд одредио у року од 15 дана од правноснажности пресуде и водио га до престанка туженог. У ставу трећем изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова поступка плате 795.000,00 динара.

Допунском пресудом П 35/12 од 26.06.2013. године, првостепени суд је одбио тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцима на име добити, односно неисплаћене дивиденде, сваком по 82.383.840,00 динара са законском затезном каматом од 30.01.2012. године до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 9533/13 од 03.10.2014. године, жалба тужилаца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Чачку и допунска пресуда од 31.10.2013. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), у вези са чланом 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да изрека побијане пресуде не противречи разлозима пресуде, те да садржи разлоге о битним чињеницама, који нису нејасни и противречни, нити о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа.

Према утврђеном чињеничном стању, Уговором о организовању Друштва ради усклађивања са Законом о привредним друштвима од 29.11.2006. године, предвиђено је да су органи туженог Друштва, Скупштина и Управни одбор, а истим је уређено питање надлежности Скупштине и Управног одбора, те су одређена правила о надлежностима, начину сазивања, гласања и вођењу записника на седници Скупштине чланова Друштва, а уређени су и правила о броју чланова, избору и разрешењу чланова Управног одбора и избору председника Управног одбора.

Управни одбор туженог чине пет чланова назначених у петитуму тужбеног захтева. На седници 29.01.2009. године, разрешени су и поново изабрани чланови Бранислав Петковић и Радован Добричић. На истој седници је разрешен члан Радован Витковић и изабран Зоран Ђоковић. На седници од 18.02.2011. године су разрешени и поново изабрани Бранислав Петковић, Радован Добричић и Зоран Ђоковић.

На седници од 10.04.2008. године, Управни одбор је донео одлуку о одобравању средстава за набавку нове деветослојне линије за производњу ТС-Ф. Према налазу вештака ради се о инвестицији вредној 3.170.150 евра, што је било 20,41% вредности нето имовине туженог на дан 31.12.2007. године. Набављена је машина за штампу вредна 1.290.000 евра, што је представљало 8,30% вредности нето имовине туженог на дан 31.12.2007. године.

Одлуком од 04.05.2007. године Управни одбор је одобрио позајмицу члановима друштва, на основу које одлуке су закључени уговори о зајму на основу којих је З.Ђ., П.Ђ. и Ј.Ђ. одобрен износ од по 20.000 евра и Р.С. износ од 60.000 евра. Дуговање по позајмицама ови чланови су пребили са потраживањем добити која им је припала по одлуци Скупштине од 27.04.2012. године, којом је усвојен финансијски извештај за 2011. годину и извршена расподела члановима нераспоређене добити која представља 30% од остварене нето добити Друштва.

На седници Управног одбора од 10.04.2008. године донета је одлука којом је одобрена исплата накнаде инж. П.М. за обављене послове у периоду од 01.06.2007. године до 01.04.2008. године у укупном износу од 600.000,00 динара.

У децембру 2009. године тужени је продао објекат у К. купцу П.-м. по одлуци Управног одбора о усвајању његове понуде, по цени од 21.081.180,00 динара, што је било 215.000 евра. Купљено је и земљиште по цени од 51.000 евра у динарској противвредности, по одлуци Управног одбора од 19.01.2010. године. По одлуци Управног одбора од 02.11.2010. године, тужени је набавио 4 путничка возила укупне вредности 125.453,68 евра. Возила су дата на коришћење П.Ђ., Ј.Ђ., О.М. и Б.П..

Управни одбор туженог није утврдио, ни Скупштина усвојила предлог производно-финансијског плана за 2010. и за 2011. годину.

У односу на пословне резултате у 2007. години, тужени је у пословању у 2011. години забележио увећање нето имовине, увећање ебитеда и увећање нето добити по раднику. У исто време је забележен раст износа ненаплаћених потраживања према дужницима у стечају, купцима који више не постоје и купцима чија су дуговања старија од једне године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев да се разреши Управни одбор туженог и код туженог уведе принудна управа.

Полазећи од одредбе члана 346. став 1., чију примену на Друштва са ограниченом одговорношћу одређује члан 183. Закона о привредним друштвима, нижестепени судови су правилно закључили да не постоје разлози из наведене законске одредбе за разрешење чланова Управног одбора. Ово са разлога што су правилно закључили да се питање законитости одлука о избору чланова Управног одбора донетих на седницама Скупштине од 29.01.2009. године и 18.02.2011. године не може поставити као претходно питање у ситуацији када такве одлуке нису побијане по правилима и у роковима одређеним у члану 303. и члану 306. Закона о привредним друштвима важећег у време када су донете одлуке.

Тужиоци су се позвали на разлоге за престанак Друштва и то да постоји подела унутар Управног одбора и други разлози због којих се послови Друштва не могу вршити у интересу Акционарског друштва; противзаконито, непоштено и преварно деловање према тужиоцима, као и члановима Друштва и расипање и умањење имовине. У првостепеном поступку утврђено је да тужено Друштво послује позитивно, да обавља делатност због које је основано и да из обављања делатности остварује и повећава добит, те како правилно закључују нижестепени судови не стоје наведени разлози за разрешење Управног одбора.

Правилно су нижестепени судови одбили и захтев тужилаца за исплату дивиденде, са ваљаним образложењем да суд може изрећи по захтеву мањинских акционара налагање плаћања дивиденде, што би значило плаћање дивиденде свим члановима, не само тужиоцима, а тужени би у испуњењу налога био дужан да донесе одлуку о исплати, коју је надлежна да донесе Скупштина, сагласношћу свих чланова, а не Управни одбор, који је у складу са чланом 14. став 1. тачка 6.

Уговора о организовању Друштва ради усклађивања са Законом о привредним друштвима и члану 157. став 1. тачка 5. Закона о привредним друштвима, надлежан само за утврђивање дана стицања права на учешће у добити и дана исплате учешћа у добити.

Правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају није испуњен ни законски разлог да због расипања и умањења имовине, посебно деловањем и на штету тужилаца као чланова Друштва, суд наложи престанак туженог Друштва. Ово са разлога, што је утврђено да Одлуке о одобравању позајмица члановима Друштва тужиоци нису побијали у законским роковима, а позајмице које су дате члановима Друштва су враћене са каматом. Поред тога, утврђено је да инвестиције које су учињене, а на које тужиоци указују као штетне инвестиције по Друштво, нису довеле до умањења имовине туженог, јер су купљене машине, као и пет купљених аутомобила имовина туженог.

Правилан је и закључак суда да ни друге повреде на које тужиоци указују (о отказима уговора о раду), нису разлог за престанак Друштва, већ за побијање таквих одлука. Резултат побијања би се, како правилно закључује другостепени суд, огледао у остварењу интереса тужилаца да их тужени врати на рад, а што не би било могуће уколико суд наложи престанак Друштва, тако да то нису разлози који оправдавају интерес тужилаца у подношењу захтева да суд наложи престанак Друштва.

Правилно су нижестепени судови одбили и захтев тужилаца за разрешење чланова Управног одбора, са образложењем, да би то било противно императивном законском одређењу из члана 591. важећег Закона о привредним друштвима. Када би суд наложио меру разрешења чланова Управног одбора и увођења принудне управе до именовања новог директора у време када је већ по закону истекао рок у коме је тужени био дужан да изврши и региструје усклађивање својих органа са законом суд би одредио туженом нови рок, неодређеног трајања, да именује новог директора, иако то није учинио у року који је већ одређен законом. Тиме би суд дао овлашћење туженом да послује и без усклађених органа, под принудном управом, докле год не усклади органе по закону.

За своју одлуку нижестепени судови су дали јасне и правилне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

У ревизији се, као и током поступка, указује да је у конкретном случају код туженог било располагање новчаним средствима противно закону и актима предузећа, да су одлуке доношене од стране ненадлежних органа, да је било расипничког и нерационалног поступања, који наводи су цењени током поступка, као и по жалби изјављеној против првостепене пресуде, за које су нижестепени судови правилно закључили да су неосновани, дајући за свој правни став разлоге које прихвата и овај суд.

Са изложеног, а на основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**